

“Tilbage på Rønnebæksholm har jeg en gammel drøm om at etablere en tung skulpturpark på den bløde jord i haven. Med tung mener jeg: Tung nok til at hver skulptur vil synke langsomt, hver med sin hastighed måske et par cm om året indtil det oprindelige landskab dukker op igen. Tiden går baglæns, og omvendt forgængelighed har en lys side når landskabet åbner sig.”

Citat fra min tekst i kataloget til Genfortællinger - på sporet af en by.

“Samtale mellem to synkende skulpturer i min fremtidige, imaginære skulpturpark ved Rønnebæksholm”

Teaterstykke for to, måske tre, personer.

Scenen er et stykke plæne i haven ved Rønnebæksholm Kunst- og Kulturcenter.

Det er mørkt og plænen er oplyst.

roller:

Skulptur (1)

Skulptur (2)

Musvit (M)

(To skulpturer står nær hinanden og har en samtale. Det er skumringstid)

1: Hey, du virker så bekymret. Hvad er der?

2: Du ved, alle de ting der sker omkring os. Det er den hastighed, det falder mig svært at følge med.

1: Fordi dit materiale er så svært nedbrydeligt, og du synker med under 2 cm om året. Vi står faktisk talt stille. Er det det?

2: Nejnej, prøv at se dig omkring!

1: Haven? Her sker da ikke så meget.

2: Nej. Prøv at se længere, se igennem træerne.

1: Marker, køer, flere marker..

2: Enhver der ser på det har en tanke, idé eller plan med det.

1: Har du sovet dårligt i nat?

2: Jah...nej! Det er ikke det. Det jeg mener er.. alle de ting i folks hoveder, der bliver til. Ligesom byplaner, huse, parker. Man har et planlagt billede i hovedet inden man går i gang, så på en måde findes stederne allerede i forvejen. Så går man igang med at bygge og vupti, hjulene holdes igang. Men hvem er de mennesker på tegnestuernes plancher?

1: Men der er jo altid mennesker.

2: Ja gu' er der altid mennesker, men hvem, og hvorfor og hvordan er de dér, hvor de er?

1: Wow, du skal altså slappe lidt af nu, det er ikke sundt det du har gang i. Er du sikker på du har det godt?

2: Jo...nej, det ved jeg snart ikke mere...

1: Jeg kan bare godt blive bekymret for dig, når du bekymrer dig så meget. Når du står her dag ud og dag ind, det er ikke altid sundt at tænke så meget – specielt ikke når man er fastgjort til jorden som vi er, synker kun lidt, ingen anden bevægelse. Husk på du har mig her, jeg forsvinder ikke pludselig fra dig.

2: Jamen, hvordan ved du det? Hvordan ved du at du ikke bliver solgt imorgen? Kender du overhovedet din egen værdi?

1: Tja, det ved man jo aldrig, men ærlig talt, hvis en eller anden bliver millionær på min bekostning, så er det i orden med mig. Og det er jo ikke sådan at vi kan rykke os fri og løbe vores vej.

(Musvit ind)

1: Hey, Musvit, hvad så?

M: Så er det sket! Holme-Olstrup og Næstved er blevet til én by!

2: Hvad? Hvad er der kommet imellem dem?

M: Det er ikke til at overskue, men fra oven ser det helt vildt ud. Store, runde bygninger og et svævende sporvognssystem!

1: Hvad slags mennesker bor der?

M: Jeg ved det ikke. Der er hverken brødkrummer eller affald på gaden.

2: Orv så er de måske rige...eller også er de ikke flyttet ind endnu.

M: Jo det kan du tro, de flyver fra hustagene, jeg var nær rendt over ende!

2: Rolig nu, du taber pusten. Har du travlt?

M: Jeg har meget langt hjem herfra.

(Musvit ud)

2: Det må jeg sige.

1: Ja, det er fremtiden, sådan er udviklingen. Der sker altid noget, og man kan ikke beskytte verden mod alt.

2: Men hvad så med mit eget...hvad med her hvor vi står nu? Hvis bare vi kunne rykke os op!

(På samme tid synker de to skulpturer de allersidste par centimeter de havde tilbage. Haven er nu kun græsplæne, med enkelte jordpletter hist og her. Lyset dæmpes)

1: Hvad skete der?

2: Her er helt mørkt.

1: Er vi sunket helt? Er vi under jorden nu?

2: Jeg havde aldrig troet det var sådan. Det føles som om jeg flytter mig hele tiden. Det føles helt elastisk.

1: Jeg har det på samme måde. Hvor hurtigt tror du det går? Lysets hastighed?

2: Måske lydens. Måske lige så hurtigt som radiobølger. Måske gennemtrænger vi fast stof, jord, sten, ler, metal...måske menneskekroppe.

1: Alt er blødt og overskueligt, nu begynder jeg at kunne se små pletter i mørket.

(Mange projektører i forskellige farver snurrer rundt imellem hinanden, imens de lyser direkte på publikum. Publikums sæder begynder at flytte sig tættere imod lyset, indtil de har passeret lyset og projektørerne slukkes, alt er mørkt igen. Forestillingen er slut.)

Udgivelsen blev til som en del af udstillingen
Genfortællinger - på sporet af en by
Rønnebæksholm

Alle fotos er fra Stenlængegård-området.

Incidents Onboard The International Space Station # 2
Print selv: Incidentsonboard.wordpress.com

KristianByskovRasmussen2010